

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/32/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1406222482
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1406222482.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: K. L., nar. X.XX.XXXX, trvalo bytom O. XXXX/XX, L., občan R., zastúpený: JUDr. Igor Huna, advokát, so sídlom Tranovského 57, Bratislava - Dúbravka, o zaplatenie 15.242,80 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k 10Cb/326/2007-294 zo dňa 6.10.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k 10Cb/326/2007-294 zo dňa 6.10.2017 v zaväzujúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrdzuje.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 10Cb/326/2007-294 zo dňa 6.10.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10.397,85 eur, zmluvný úrok vo výške 518,84 eur a úrok z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 10.371,05 eur od 11.9.2006 do zaplatenia a zo sumy 26,80 eur od 1.7.2006 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 43,24%, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť Československá obchodní banka, a.s., neskôr spoločnosť Československá obchodná banka, a.s.) sa žalobou doručenou súdu dňa 21.11.2006 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 458.397,51 Sk (15.242,80 eur) so zmluvným úrokom z úveru vo výške 12% ročne zo sumy 312.438,36 Sk od 11.9.2006 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 312.438,36 Sk od 11.9.2006 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 69.344,48 Sk (úroky a poplatky) od 11.9.2006 do zaplatenia, sumu vo výške 807,19 Sk (čerpaný debet na bežnom účte) spolu s úrokom z omeškania vo výške 20% ročne zo sumy 807,19 Sk od 1.7.2006 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001, uzatvorenej dňa 11.12.2002, nahradenej Zmluvou o ČSOB osobnom spotrebiteľskom úvere č. BR2/08445/001 (ďalej len „zmluva“) uzatvorenej dňa 11.8.2003, bol žalovanému poskytnutý úver do výšky úverového limitu 400.000,- Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 65 mesačných anuitných splátkach vo výške 7.820,08 Sk vždy v 11. deň v mesiaci počnúc dňom 11.9.2003, pričom poslednú splátku mal žalovaný uhradiť dňa 11.1.2009 vo výške 7.819,81 Sk vypočítanej na základe

priebehu splácania úveru. Vzhľadom na neplatenie splátok predmetného úveru bola žalovanému celá suma úveru ku dňu 11.4.2005 vyhlásená za splatnú. V zmysle čl. II zmluvy sa vyčerpaný a nesplatený úver alebo jeho časť úročí pevnou úrokovou sadzbou vo výške 12% ročne. Peňažné záväzky, ktoré je žalovaný v zmysle zmluvy povinný zaplatiť v stanovenej výške a stanovenom termíne splatnosti a ktoré neboli riadne a včas uhradené, sa úročia zmluvne dohodnutou sadzbou úroku z omeškania vo výške 15% ročne. Žalobca (resp. jeho právny predchodca) v žalobe ďalej uviedol, že Zmluvou o bežnom účte zo dňa 11.12.2002 si žalovaný zriadil bežný účet v slovenskej mene, č. XXXXXXXXXX/XXXX. Jeho debetný zostatok na tomto účte predstavoval ku dňu 30.6.2006 sumu vo výške 807,19 Sk. Debetný zostatok sa úročí úrokom z omeškania vo výške 20% ročne.

3. Návrhom zo dňa 13.1.2015 Československá obchodná banka, a.s., IČO: 36 854 140, so sídlom Michalská 18, Bratislava, navrhla zmenu účastníkov na strane žalobcu tak, aby na miesto doterajšieho žalobcu - Československá obchodní banka, a.s., IČO: 00 001 350, so sídlom Na Příkopě 854/14, Praha, Česká republika, ktorá konala prostredníctvom organizačnej zložky Československá obchodní banka, a.s. pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike, IČO: 30 805 066, so sídlom Michalská 18, Bratislava vstúpila táto banka ako nový žalobca, keďže od 1.1.2008 došlo ku vkladu podniku - predmetnej organizačnej zložky tvoriacej pobočku zahraničnej banky v Slovenskej republike do novovzniknutej banky Československá obchodná banka, a.s., IČO: 36 854 140, so sídlom Michalská 18, Bratislava. Súd prvej inštancie preto uznesením č.k. 10Cb/326/2007-185 zo dňa 14.1.2015 pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu Československá obchodní banka, a.s. vstúpil nový žalobca Československá obchodná banka, a.s. Následne, návrhom doručeným súdu dňa 19.1.2017 žalobca navrhol zmenu na strane žalobcu tak, že do konania na miesto pôvodného žalobcu vstupuje ako nový žalobca spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1-284/2015 zo dňa 12.9.2016 v znení doplňujúcej zmluvy k postúpeniu pohľadávok č. 1-284/2015 zo dňa 12.9.2016, súčasťou ktorých bola tiež špecifikácia predmetnej žalovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie preto uznesením č.k. 10Cb/326/2007-243 zo dňa 25.1.2017 pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu Československá obchodná banka, a.s. vstúpil nový žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v odpore proti vydanému platobnému rozkazu a uviedol, že na prvý pohľad by sa zdalo, že žalovanému bol zo strany žalobcu (jeho právneho predchodcu) poskytnutý spotrebný úver na základe vyššie uvedenej zmluvy vo výške 400.000,- Sk a že žalovaný prestal úver splácať tak, ako bol dohodnutý, avšak žalovaný v tom čase pracoval v spoločnosti Hydrovrt, a.s. a jeho čistý mesačný príjem bol okolo 6.000,- Sk, preto nemohol spĺňať podmienky stanovené peňažným ústavom na poskytovanie spotrebných úverov, pokiaľ by do veci poskytnutia predmetného úveru neboli zainteresované iné osoby, konkrétne p. Ľ. L., nar. X.X.XXXX, bytom J. XX, L. ako aj pracovníčka banky. Vzhľadom na skutočnosť, že od jesene 2002, kedy sa p. Ľ. L. obrátil na žalovaného so žiadosťou, či by na jeho meno nemohol vybaviť úver na sumu 40.000,- Sk v banke ČSOB až do mesiaca august 2003 žalovaný nebol v kontakte s Ľ. L., a žalovaný nebol ani raz prítomný v banke ČSOB, a to až do mesiaca august 2003, preto nemohol žalovaný podpísať zmluvu o spotrebnom úvere zo dňa 11.12.2002, ani podpísať ostatné dokumenty súvisiace s poskytnutím spotrebného úveru. V mesiaci august 2003 p. Ľ. L. vyzval žalovaného, aby sa dostavil do ČSOB na pobočku Radlinského 10, Bratislava, za účelom podpisu dokladov. Žalovaný sa do banky dostavil pravdepodobne v ten deň, ktorý je uvedený v tzv. nahradenej zmluve o spotrebnom úvere zo dňa 11.8.2003, podpísal jeden dokument, z priestorov banky odišiel a p. Ľ. L. tam ostal sám s pracovníčkou banky. Žalovaný bol pri podpisovaní dokladu presvedčený o tom, že sa jedná o spotrebný úver na sumu 40.000,- Sk, ku ktorému odovzdal vyššie uvedené doklady p. Ľ. L., a ktorý mal ten úver vybavovať a samozrejme aj následne splácať, ale s odstupom času sa žalovaný dozvedel z písomností, ktoré mu prišli z banky, že spotrebný úver bol bankou ČSOB poskytnutý vo výške 400.000,- Sk a tiež, že sa tento úver prestal splácať tak, ako bolo dohodnuté v zmluve. Nakoľko žalovaný nikdy nedisponoval so žiadnou takouto sumou ani v hotovosti, ani na účte, no napriek tomu táto suma bola prevedená od neho, je zrejmé, že niekto musel sfaľšovať aj podpis na prevodnom príkaze. Následne, toho istého dňa bola suma 396.000,- Sk vybratá z účtu Ľ. L.. Žalovaný vo svojom odpore ozrejmil, že dňa 13.4.2006 bolo voči žalovanému a p. Ľ. L. vznesené obvinenie pre trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona (č. 140/1961 Zb. účinného v čase skutku). Spotrebný úver bol bankou poskytnutý vo výške 400.000,- Sk aj preto, lebo p. Ľ. L. bez vedomia žalovaného predložil banke nepravdivé údaje o výške príjmu žalovaného na potvrdení zo dňa 4.12.2002 a taktiež nepravdivý údaj týkajúci sa údajného zamestnávateľa žalovaného, ktorým mala byť spoločnosť PC-Promt. Banke taktiež bez vedomia žalovaného predložil fiktívnu faktúru

na sumu 403.920,- Sk, kde na strane odberateľa uviedol žalovaného a na strane dodávateľa spoločnosť Erik and Marco s.r.o.

5. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril dňa 7.8.2014 tak, že z výpovede samotného žalovaného v trestnom konaní jednoznačne vyplýva, že bol zime v roku 2002 podpísať úverové zmluvy v banke. Rovnako žalovaným predložené doklady - platobný doklad SIPO za mesiac 11/2002 a faktúra na zálohu za spotrebu elektrickej energie za obdobie od 15.10.2002 do 14.11.2002, sú za obdobie, ktoré bezprostredne predchádzalo podaniu žiadosti o úver a uzatvoreniu úverovej zmluvy v mesiaci december 2012. Taktiež tvrdenia žalovaného o tom, že nepodpísal predmetné dokumenty, vystavené v súvislosti s poskytnutím úveru, sú nepravdivé. Z písomznaleckého posudku č. 53/2006 vyhotoveného v rámci trestného konania znalcom vyplýva, že sporný materiál - zmluva o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, zmluva o bežnom účte, podpisové vzory, žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru zo dňa 11.12.2002 - podpísal žalovaný vlastnou rukou. Za rozporné považoval žalobca tiež tvrdenie žalovaného o tom, akým spôsobom sa dozvedel, že spotrebný úver mu bol poskytnutý bankou nie vo výške 40.000,- Sk, ale vo výške 400.000,- Sk, a že tento úver nie je splácaný. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že sa o týchto skutočnostiach dozvedel z písomností, ktoré mu prišli z banky. V trestnom konaní zase žalovaný uviedol, že o tom mal vedomosť z mesačných výpisov z účtu z ČSOB, a.s., ako aj od pracovníčky z banky.

6. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.12.2014 žalobca uviedol, že spotrebný úver bol žalovanému poskytnutý na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, pričom uvedená úverová zmluva bola vlastnoručne podpísaná žalovaným, čo vyplýva z písomznaleckého posudku č. 53/2006. Jednou z podmienok čerpania spotrebného úveru je predloženie žiadosti klienta o čerpanie úveru, pričom táto žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru zo dňa 11.12.2002 bola právne predchodcovi žalobcu riadne predložená a vlastnoručne podpísaná žalovaným. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný svojím podpisom na žiadosti o čerpanie úveru zo dňa 11.12.2002 prejavil vôľu čerpať spotrebiteľský úver do výšky úverového limitu 400.000,- Sk za podmienok uvedených v zmluve o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001. Ďalšou z podmienok čerpania úveru bolo predloženie dokumentov, ktoré dokladajú čerpanie úveru v súlade s dohodnutým účelom (faktúry, účty, zmluvy a pod.). Keďže spotrebný úver bol v zmysle úverovej zmluvy poskytnutý za účelom rekonštrukcie/modernizácie domu, bol spotrebný úver poskytnutý na základe predloženej FA č. 0335/2002 zo dňa 5.12.2002, pričom peňažné prostriedky z úveru boli poukázané na bankový účet č. XXXXXXXX/XXXX vedený v P. L. R. a.s. Na účet žalovaného č. XXXXXXXX bola dňa 11.12.2002 načerpaná suma 400.000,- Sk. Následne bol zo strany právneho predchodcu žalobcu inkasovaný poplatok za poskytnutie úveru v celkovej výške 3.500,- Sk, pričom z predloženého výpisu z bankového účtu vyplýva, že ku dňu 11.12.2002 predstavoval zostatok na bankovom účte sumu 396.500,- Sk. Následne na základe príkazu na úhradu bola prevedená suma 396.000,- Sk na bankový účet č. XXXXXXXX/XXXX vedený v P. L. R. a.s., pričom po vykonanej transakcii predstavoval zostatok na bankovom účte sumu 500,- Sk (t.j. minimálny zostatok na bankovom účte).

7. Žalovaný vo svojom podaní zo dňa 22.3.2017 poukázal na nezodpovedný prístup peňažného ústavu, resp. jeho konkrétnych pracovníkov pri poskytovaní úverov, na odlišné podpisy na predmetných úverových dokumentoch a predovšetkým na fakt, že nie všetky podpisy žalovaného boli jeho vlastnoručné podpisy; konkrétne podpisy na žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru a na zmluve o osobnom spotrebiteľskom úvere č. BE2/08445/001 zo dňa 11.8.2003 neboli podpismi žalovaného. Podľa názoru žalovaného je to osoba p. Ľ. L.Í., ktorá mala byť v prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaná, ktorý ako sprostredkovateľ „dohadzoval“ klientov predmetnej pobočky ČSOB, uviedol do omylu žalovaného i samotnú banku, ktorá úver poskytla a vyhotovil falošné potvrdenie o výške príjmu žalovaného a falošnú faktúru č. 0335/2002. Na jeho účet (vedený v P. L. R. a.s.) bola predmetná suma poukázaná a on túto sumu z tohto účtu aj vybral, pričom žalovaný nemal o týchto presunoch žiadnu informáciu, s touto sumou nedisponoval a táto suma bola poukázaná priamo z pobočky ČSOB na účet p. Ľ. L..

8. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie vyššie spomenutými listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, výsluchom žalovaného ako strany sporu, ako aj výsluchom svedkyne A.. C. F.. Strany sporu zhodne uviedli, že sú im všetky listiny obsiahnuté v spise známe a že ich obsah nespochybňujú, žalovaný len spochybňuje pravosť jeho podpisu na niektorých z týchto listín. Súd si taktiež pripojil a oboznámil

sa s trestným spisom Okresného súdu Bratislava I vedeným proti žalovanému ako obžalovanému pod sp. zn. 3T/29/2007.

9. Z výpovede svedkyne A. C. F. na pojednávaní dňa 10.3.2017 súd prvej inštancie zistil, že v rokoch 2000 až 2003 bola riaditeľkou pobočky Č. na Radlinského ulici. Žalovaný bol ich klientom, požiadal o úver v banke, ktorý mu bol schválený, pričom po nejakom čase sa žalovaný dostal do omeškania s platením splátok. Uviedla, že takýchto problematických klientov, ktorých im odporučili isté osoby mali viacero. Boli traja takíto ľudia, ktorí im pomáhali pri sprostredkovaní klientov, niektorí z týchto klientov sa neskôr ukázali ako problematickí. Žalovaného mohla odporučiť jedna z týchto osôb - L., Y., P., títo ale neboli v žiadnom zmluvnom vzťahu s bankou, za sprostredkovanie nedostávali žiadne provízie, niektoré z týchto osôb boli klientmi banky. Úver v banke čerpal aj p. L. L., konkrétne účelový spotrebiteľský úver vo výške 600.000,- Sk. Pokiaľ bola svedkyňa v banke, p. L. tento úver splácal. Svedkyňa odišla z banky v roku 2004. Svedkyňa nevedela presne uviesť spôsob sprostredkovania úveru žalovanému, postup pri každej z vyššie uvedených troch osôb bol iný, ale všetky tieto tri osoby priniesli papiere na schválenie úveru, napr. výplatné pásky. Skutočnosti uvedené v týchto dokumentoch boli spätne telefonicky overované. Na základe doručených dokladov o príjme a dokladov totožnosti sa zadali údaje do počítača, na vyhodnotenie úveru bol nejaký program, ktorý to vyhodnocoval. Svedkyňa ďalej popísala priebeh vybavovania úveru a uviedla, že zmluvy v ČSOB sa museli prepracovať a znovu podpísať, keď banka nabiehala na nový systém, došlo vtedy k tzv. prečíslovaniu klientov, takže dochádzalo k opätovnému podpisu zmlúv s existujúcimi klientmi. Všetky zmluvy podpisovala ona ako riaditeľka spolu s ďalším zamestnancom pobočky. Podpisy na úverovej zmluve zo dňa 11.12.2002 a na úverovej zmluve zo dňa 11.8.2003 sú jej podpisy.

10. Súd prvej inštancie z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/29/2007 zistil, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/29/2007 zo dňa 30.3.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/87/2012 zo dňa 2.10.2012 uznaný vinným zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení neskorších predpisov. V rámci predmetného trestného konania bol znalcom H. H. F. vypracovaný znalecký posudok č. 53/2006 zo dňa 15.8.2006, z ktorého súd prvej inštancie zistil, že žalovaný vlastnoručne podpísal nasledovné dokumenty: zmluva o spotrebnom úvere zo dňa 11.12.2002, dohoda o zrážkach zo mzdy, zmluva o bežnom účte, podpisové vzory a žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru. Naopak zmluvu o spotrebnom úvere zo dňa 11.8.2003 žalovaný nepodpísal. Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru znalec neskúmal, pretože tento dokument „je neskúmateľný vzhľadom k jeho druhovej odlišnosti, alebo že je vykonštruovaný“.

11. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na § 40a vety prvej a druhej zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“ a „OZ“), § 49a Občianskeho zákonníka, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 502 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka, § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, § 504 Obchodného zákonníka, § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.12.2012, § 710 Obchodného zákonníka, § 23a ods. 1 a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 24.11.2004, § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2015, § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004, § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008. Ohľadom aktívnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že Československá obchodná banka, a.s. s účinnosťou ku dňu 1.1.2008 prevzala všetky práva a povinnosti Československej obchodní banky, a.s., pobočky zahraničnej banky v SR, a zároveň zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1-284/2015 zo dňa 12.9.2016 bola predmetná pohľadávka postúpená na súčasného žalobcu - spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., preto je aktívna vecná legitímácia žalobcu daná. Ohľadom pasívnej legitímácie súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola platne uzavretá zmluva o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, na základe ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol úver vo výške 400.000,- Sk. Súd považoval túto zmluvu za platný právny úkon. Pokiaľ žalovaný, či už sám alebo v súčinnosti s tretími osobami, konal s úmyslom vyvolať u právneho predchodcu žalobcu omyl s cieľom obohatiť sa na jeho úkor, nespôsobuje takéto konanie žalovaného absolútnu neplatnosť zmluvy, ale v súlade s § 49a v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka len jej relatívnu

neplatnosť, ktorej by sa mohla dovoliavať len druhá zmluvná strana, teda právny predchodca žalobcu. Zmluva o úvere nie je reálny kontrakt, na jej vznik sa teda nevyžaduje faktické poskytnutie úverových prostriedkov, ale kontrakt konsenzuálny, k jej vzniku teda dochádza už zavŕšeným prejavom vôle oboch zmluvných strán (t.j. podpisom zmluvy o úvere). Rovnako tak súd považuje za platný právny úkon zmluvu o bežnom účte zo dňa 11.12.2002. Súd prvej inštancie naopak právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným neposudzoval podľa ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.8.2003, pretože zo znaleckého dokazovania vyplýva, že žalovaný túto zmluvu nepodpísal. Súd však túto skutočnosť nepovažoval za podstatnú, keďže k jej údajnému uzavretiu malo dôjsť až s odstupom času po uzavretí prvej zmluvy o spotrebnom úvere, teda v čase, keď už bol predmetný úver dávno vyčerpaný. Navyše v konaní bolo svedeckou výpoveďou A. C. F. preukázané, že sa zo strany banky jednalo len o technickú záležitosť v súvislosti so zavádzaním nového systému banky. Rovnako tak súd neprihliadal na žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorú žalovaný taktiež s najväčšou pravdepodobnosťou nepodpísal. Na základe takto platne uzavretej zmluvy o spotrebnom úvere následne právny predchodca žalobcu poskytol úver v celkovej výške 400.000,- Sk, a to takým spôsobom, že ho previedol na bežný účet žalovaného č. XXXXXXXX/XXXX. Tento postup nebol podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore ani so zmluvou o spotrebnom úvere, ani so žiadosťou o čerpanie spotrebiteľského úveru, keď ani v jednom z týchto dokumentov nebolo uvedené, že by mal byť úver poskytnutý priamo na iný účet (resp. na konkrétny bankový účet), v zmluve o spotrebnom úvere je len uvedené, že úver sa poskytuje ako účelový na rekonštrukciu/modernizáciu domu. V žiadosti o čerpanie spotrebiteľského úveru nie je uvedený spôsob požadovaného čerpania. V zmysle bodu 3.3. Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery pred čerpaním úveru predkladá klient banke dokumenty, ktoré dokladajú čerpanie úveru v súlade s dohodnutým účelom a ak v zmluve nie je presne dohodnutý spôsob čerpania úveru, žiadosť o čerpanie úveru na formulári banky, ktorý zároveň predstavuje príkaz klienta na prevod peňažných prostriedkov. Banka síce mala možnosť neúplnú žiadosť o čerpanie úveru odmietnuť, právny predchodca žalobcu však túto možnosť nevyužil a finančné prostriedky previedol na bežný účet žalovaného. Je pritom nepochybné, že na poskytnutie (čerpanie) úveru boli splnené všetky podmienky: žalovaný podpísal zmluvu o spotrebnom úvere a zmluvu o bežnom účte (a s tým súvisiace dokumenty ako podpisový vzor a dohodu o zrážkach zo mzdy), podpísal žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru a prinajmenšom s jeho vedomím boli banke predložené ostatné potrebné dokumenty (potvrdenie o príjme, faktúra za rekonštrukciu). Pripísaním úverovej sumy na bežný účet žalovaného si banka splnila svoju povinnosť vyplývajúcu jej zo zmluvy o spotrebnom úvere, teda poskytnúť žalovanému úver v dohodnutej výške. V zmysle bodu 4. zmluvy o bežnom účte zmluvné strany berú na vedomie, že s peňažnými prostriedkami na účte sú oprávnené disponovať len osoby, ktorých podpisy sú uvedené na formulári podpisových vzorov, pričom žalovaný bol jedinou osobou oprávnenou disponovať s prostriedkami na účte (disponentom). Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný je svojprávnou dospelá osoba, ktorá musí niesť plnú zodpovednosť za svoje konanie, preto pokiaľ žalovaný dobrovoľne „odovzdal“ poskytnuté úverové prostriedky tretej osobe, je to vzťah medzi ním a touto treťou osobou, ktorý nemôže zasahovať do úverového vzťahu medzi bankou a žalovaným. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný je v prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaný. Na uvedených skutočnostiach nemení nič ani fakt, že na predmetný bežný účet následne vkladal peniaze v pravidelných intervaloch p. L. L., čím fakticky splácal predmetný úver.

12. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku pristúpil k ustáleniu výšky žalovanej pohľadávky, pričom napriek skutočnosti, že sa v predmetnej veci jedná o zmluvu o úvere, teda o tzv. absolútny obchod, prihliadal na daný vzťah ako na spotrebiteľský. Poukázal na § 23a ods. 1 a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa ako aj na skutočnosť, že so vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). V zmysle prechodných ustanovení (§ 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka) sa spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (t.j. pred 1.4.2004) musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 Občianskeho zákonníka do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, inak sa stanú neplatnými. Zdôraznil, že v zmysle § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. „neprijateľná podmienka“), neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Súd prvej

inštancie poukázal na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2015 a dodal, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Predmetná zmluva o spotrebnom úvere je taktiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006 od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

13. Nárok žalobcu na úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka zo zmluvných úrokov nemá oporu v zákone, keďže Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neustanovujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, avšak týmto nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny (že k nej podľa dohody účastníkov budú pričítané ako fructus civiles), a následne tak právo veriteľa požadovať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil aj úroky z omeškania (porovnaj rozsudok Veľkého senátu obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 35 Odo 101/2002 zo dňa 24.3.2004, publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky pod R 5/2006, rovnako rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Cdo 2041/2008 zo dňa 22.7.2010). Predmetná zmluva o spotrebnom úvere však takéto ustanovenie neobsahovala, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov a aj keby predmetná zmluva podobné ustanovenie obsahovala, bola by otáznaja jeho platnosť, keďže takéto ustanovenie by predstavovalo neprípustné odchýlenie sa od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a bolo by z toho dôvodu neplatné.

14. Za neprípustné považoval súd prvej inštancie uplatnenie si zmluvných úrokov aj za čas po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (dňa 11.4.2005). Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Niet kogentnej úpravy o zmluvných úrokoch popri úrokoch z omeškania. Dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy, ktorá je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6 Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015). Súd prvej inštancie mal tak za to, že žalobca nemá nárok na zmluvný úrok za obdobie odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti celej pohľadávky, teda odo dňa 11.4.2005. Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery a ani predmetná zmluva o spotrebnom úvere neobsahuje ustanovenie, ktoré by určovalo konkrétnu výšku úrokov z omeškania; táto pritom len ustanovuje, že úrok z omeškania sa rovná rozdielu medzi bankou aktuálne vyhlasovanou debetnou úrokovou sadzbou a úrokovou sadzbou dohodnutou za poskytnutý úver. Súd prvej inštancie vyvodil, že z takéhoto ustanovenia však nie je možné určiť konkrétnu výšku úroku z omeškania.

15. Tiež zmluva o bežnom účte neobsahuje ustanovenie o výške úroku z omeškania, preto súd prvej inštancie pri oboch zmluvných vzťahoch vychádzal z občianskoprávnej úpravy úrokov z omeškania, pričom ku dňu splatnosti pohľadávky (ku dňu 11.4.2005) bol zákonný úrok z omeškania vo výške 6% ročne a pri ustálení výšky žalovanej pohľadávky vychádzal z vyčíslenia pohľadávky žalobcom (č.l. 146 a č.l. 257), ktoré žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil, súd ho preto v súlade s § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) považoval za nesporné. Z tohto vyčíslenia vyplýva, že ku dňu 11.4.2005 nesplatená istina zo zmluvy o spotrebnom úvere predstavovala sumu vo výške 10.371,05 eur a zo zmluvy o bežnom účte sumu vo výške 26,80 eur (debetný zostatok), spolu vo výške 10.397,85 eur. Z týchto súm má žalobca zároveň nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške 6 % ročne odo dňa 11.9.2006 až do zaplatenia, resp. odo dňa 1.7.2006 až do zaplatenia.

16. Žalobca si v žalobe ďalej uplatnil nárok na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 12% ročne až do dňa 10.9.2006 v celkovej výške 2.281,89 eur. Keďže však žalobca do tejto sumy zarátal aj zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti dňa 11.4.2005, na ktorý podľa názoru súdu nemá nárok, priznal mu súd nárok na zaplatenie zmluvného úroku len za obdobie do dňa splatnosti, t.j. do dňa 11.4.2005 v celkovej výške 518,84 eur a vo zvyšku (1.763,05 eur) žalobu zamietol. Ďalej si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 2.543,14 eur, avšak nakoľko tento úrok z omeškania bol sčasti

uplatnený v rozpore so zákonom (vo výške 8,25% ročne a navyše aj zo zmluvných úrokov), podľa záveru súdu prvej inštancie nebolo možné určiť, aká časť z tejto sumy je oprávnená a aká je uplatnená v rozpore so zákonom, preto súd žalobu žalobcu v tejto časti ako neurčitú a nepreukázanú zamietol a rovnako zamietol časť žaloby, ktorou si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvných poplatkov vo výške 19,92 eur, ale ani tieto poplatky neboli žiadnym spôsobom bližšie špecifikované ani preukázané, cenník poplatkov nie je súčasťou zmlúv, obchodných podmienok a ani nebol k žalobnému návrhu priložený.

17. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní iba čiastočný úspech, a to v rozsahu 71,62% uplatneného nároku (vypočítaný ako rozdiel medzi uplatneným nárokom - suma vo výške 15.242,80 eur - a priznaným nárokom - suma vo výške 10.916,69 eur). Žalovaný mal potom úspech v rozsahu 28,38% (pomer nepriznaného nároku - suma vo výške 4.326,11 eur - k uplatnenému nároku - suma vo výške 15.242,80 eur). Odrátaním úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vyjde čistý úspech žalobcu v pomere 43,24%, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 43,24%, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný.

18. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalovaný uviedol, že žalobca ako právny nástupca sa domáhal, aby súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 458.397,51 Sk (15.242,80 eur) so zmluvným úrokom z úveru vo výške 12% ročne zo sumy 312.438,36 Sk od 11.9.2006 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 312.438,36 Sk od 11.9.2006 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 69.344,48 Sk (úroky a poplatky) od 11.9.2006 do zaplatenia, sumu vo výške 807,19 Sk (čerpaný debet na bežnom účte) spolu s úrokom z omeškania vo výške 20% ročne zo sumy 807,19 Sk od 1.7.2006 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalovaný ďalej konštatoval, že na základe Zmluvy o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 uzatvorenej dňa 11.12.2002, nahradenej Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. BR2/08445/001 uzatvorenej dňa 11.8.2003 bol žalovanému zo strany žalobcu poskytnutý úver do výšky úverového limitu 400.000.- Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 65 mesačných anuitných splátkach vždy 11 deň v mesiaci počnúc dňom 11.9.2003 á 7.820,08 Sk. Žalovaný v prvom rade poukázal na nezodpovednosť peňažného ústavu, resp. jeho konkrétnych pracovníčok, ktoré poskytovali klientom úvery. V tom období bola na pozícii riaditeľky pobočky Československej obchodnej banky, a.s. v Bratislave A. C. F. a na pozícii klientskeho pracovníka P. R. H.. Z výpovede svedkyne A. C. F., ktorá bola vypočítaná na pojednávaní dňa 10.3.2017 vyplynulo, že žalovaný bol klientom, ktorý sa začal javiť ako problematický, nakoľko sa dostal do omeškania so splácaním splátok. S touto pobočkou spolupracovali, p. L., p. P. a p. Y., ktorí sprostredkovali pre banku klientov, s ktorými banka následne uzatvárala zmluvy. Tieto osoby nemali s bankou uzatvorené písomné zmluvy o sprostredkovaní. Svedkyňa nevedela uviesť, kto z menovaných odporučil žalovaného, iba uviedla, že išlo o malú pobočku a bol na nich z Ústredia vyvíjaný tlak, aby sa poskytovalo viac služieb a plnil sa tak plán. Títo sprostredkovatelia, keďže už vedeli, čo banka bude vyžadovať, doniesli priamo aj potrebné dokumenty od klientov, na základe ktorých banka posudzovala samotného klienta. Svedkyňa na otázku, či niekto z pracovníkov banky spätne preveroval podľa predložených dokladov, napr. zamestnávateľa žiadateľa o úver, výšku príjmu žiadateľa, prípadne iné skutočnosti odpovedala, že tieto skutočnosti boli overované na základe uvedených tel. čísiel, ktoré boli v jednotlivých dokumentoch uvedené. Žalovaný dal do pozornosti aj iný podpis A. C. F. na dokumente obsahujúcom v písomznaleckom posudku č. 53/2006. Objektívne odlišným podpisom A. C. F. s porovnaním jej podpisu na Zmluve o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 z dňa 11.12.2002 sa javí jej podpis aj na „Žiadosti o čerpanie spotrebiteľského úveru zo dňa 11.12.2002 označenej v posudku ako S-7“, ako aj na iných dokumentoch, o odlišnosti podpisov žalovaného na dokumentoch obsahujúcich v posudku ani nehovoriac.

19. Žalovaný upriamil pozornosť na skutočnosť, že znalec v posudku označil sporný materiál nasledovne: S-1 Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, S-2 Zmluva s ČSOB o osobnom spotrebiteľskom úvere č. BE2/08445/001 zo dňa 11.8.2003, S-3 Zmluva o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, S-4 Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, S-5 Zmluva o bežnom účte, S-6 Podpisové vzory, S-7 Žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru. Z posudku vyplynulo, že dokumenty označené S-3 až S-7 podpísal žalovaný vlastnou rukou. To znamená, že nepodpísal dokument označený S-1 Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru a S-2 Zmluva s ČSOB o osobnom spotrebiteľskom úvere č. BE2/08445/001 zo dňa 11.8.2003. Žalovaný mal za to, že práve žalobca nezodpovedným konaním jej pracovníčok poskytoval úvery komukoľvek. Žalovaný mal ďalej za to,

že práve p. L. L. mal byť pasívne legitimovaná osoba vzhľadom na jeho protiprávne konanie. Voči žalovanému prebiehalo trestné stíhanie, podozrivého zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, k § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, a to vo forme spolupáchateľstva, kde spolupáchateľom bol práve p. L.N. L., ktorý sa počas celého trestného konania zdržiaval na neznámom mieste, preto bol na neho príslušným sudcom vydaný príkaz na zatknutie a bol vyňatý z prejednávanej veci na samostatné konanie. K. L. bol v zmysle rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.3.2012 pod sp.zn. 3T 29/2007 uznaný vinným a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, pričom súd výkon trestu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 1 rok. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil aj Krajský súd v Bratislave, keď uznesením zo dňa 2.10.2012 pod spis.zn. 3To/87/2012 zamietol odvolanie žalovaného. Zo skutkovej vety trestného rozsudku Okresného súdu Bratislava I ako aj z dôkazov nachádzajúcich sa v trestnom spise podľa žalovaného vyplynulo, že bol to práve p. L. L. - spolupracovník s pobočkou ČSOB, a.s., jej sprostredkovateľ pri „dohadzovaní klientov“, ale hlavne podvodník. Žalovaný mal za preukázané, že L. L. vyhotovil sfaľšované „Potvrdenie“ o výške príjmu K. L.Á., vystavené spoločnosťou PC-Promt, s.r.o. zo dňa 4.12.2002, v ktorom uviedol nepravdivé údaje, sfaľšovanú faktúru č. 0335/2002 s dňom vystavenia 5.12.2002 na sumu 403.920,- Sk v prospech odberateľa K. L., v ktorej uviedol nepravdivé údaje a tieto sfaľšované dokumenty s nepravdivými údajmi predložil v mene žalovaného, ale hlavne bez jeho vedomosti do banky poskytujúcej úver, pričom na základe takto predložených falošných údajov banka schválila a poskytla úver.

20. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej poukázal na dôkaz „Odpoveď na žiadosť“ zo dňa 2.6.2006, z ktorého vyplýva, že majiteľom bežného účtu č. XXXXXXX/XXXX je spoločnosť L. L. - BRIAN, IČO: 22 672 729, tento účet založil p. L. L. dňa 19.10.1998 a dispozičné právo k nemu majú p. L. L. a p. E. L., ako aj skutočnosť, že dňa 16.12.2002 bola na daný účet prevedená čiastka 396.000,- Sk od osoby menom K. L. priamo z pobočky Č., a.s. bez akejkoľvek manipulácie žalovaného s finančnými prostriedkami, bez akéhokoľvek prejavu jeho vôle vyhotoviť príkaz na prevod finančných prostriedkov na L. účet v P. L., a.s. Súčasťou dôkazu „odpoveď na žiadosť“ je aj písomné potvrdenie o výbere v hotovosti finančných prostriedkov, z ktorého vyplýva, že dňa 16.12.2002, čiže toho istého dňa, ako boli poukázané na účet, p. L. L. vyberá v hotovosti sumu vo výške 396.000,- Sk zo svojho účtu XXX-XXX/XXXX v peňažnom ústave P. L., a.s., do svojej dispozície. Žalovaný zdôraznil, že nemal žiadnu vedomosť o týchto presunoch finančných prostriedkov, so žiadnou sumou poskytnutého úveru nedisponoval, nebol to on, kto banke predložil falošné dokument a nebol to on, kto takýmto konaním uviedol banku do omylu. Žalovaný poprel, že by sa v danej veci malo jednať o vzájomnú spoluprácu, nakoľko daný prípad vo vzťahu k žalovanému a k pobočke Č., a.s. so sídlom na Radlinského 10, v Bratislave nebol jediným protiprávnym konaním p. L. L.. Obdobného protiprávneho konania sa dopustil aj v prípade, keď on sám požiadal banku o úver a taktiež v prípade keď na poskytnutie ďalšieho úveru z predmetnej banky, uviedol do omylu svoju bývalú manželku p. A. P., keď bez jej vedomia sfaľšoval dokumenty, ktoré predložil banke, čiže v podstate rovnako postupoval ako vo vzťahu k žalovanému, čo vyplýva z trestného spisu z Príkazu na zatknutie obvineného L. L.Í. zo dňa 12.1.2007. A. P. si bola podľa žalovaného vedomá, že nikdy nepožiadala predmetnú pobočku banky o úver a žiadny úver jej nebol poskytnutý. Keď jej banka oznámila zaplatenie úveru, dostavila sa do banky, kde z predloženej fotokópie „Zmluvy o spotrebnom úvere č. BR2/08489/00I zo dňa 13.1.2003“ zistila, že podpis na zmluve nie je jej vlastnoručným podpisom a je sfaľšovaný. Banka mala 30 dní na prešetrenie udalostí, ale keď po uplynutí tejto lehoty banka neoznámila stav prešetrenia, podala A. P. na Okresnú prokuratúru Bratislava I dňa 14.10.2005 trestné oznámenie na L. L.. Táto skutočnosť vyplýva z písomnosti „Podnet na začatie trestného stíhania“. Žalovaný poukázal aj na obsah v trestnej veci K. L., v rámci ktorého zdôraznil, že „vybavovanie podkladov k poskytnutiu úveru mohol zabezpečiť L. L., ktorému podozreniu svedčí fakt, že predmet úveru - suma 400.000,- Sk nebola pripísaná na účet obžalovaného K. L., ale na účet, s ktorým disponoval L. L., avšak K. L. k tomuto účtu dispozičné právo nemal. Predmetná suma peňazí bola nakoniec aj osobou L. L. z účtu vybratá.“ Záverom žalovaný konštatoval, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ustálil, že keď peňažný ústav poskytol žalovanému úver a tento ho nesplácal, je povinný žalobcovi plniť, avšak pri posudzovaní právnej veci nezobral do úvahy, okolnosti za akých bol úver poskytnutý, zmätočnosť pri podpisovaní dokumentov, predloženie falošných dokumentov zo strany p. L.Š. L., recidíva konania p. L. L., skutočnosti uvádzané v rozsudku trestného konania, ale hlavne absencia prejavu vôle žalovaného previesť finančné prostriedky na účet p. L. L. do P. L., a.s. na základe vystavenia príkazu na úhradu. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zohľadnil všetky uvádzané skutočnosti a rozhodol podľa § 388 CSP.

21. Podaním zo dňa 16.1.2018 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný uzatvoril s postupcom (Československá obchodní banka,

a.s.) dňa 11.12.2003 Zmluvu o spotrebnom úvere BR2/08445/001, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného účelového úveru do výšky úverového limitu 13.277,57 eur (400.000,- Sk), ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 65 mesačných anuitných splátkach splatných vždy k 11. dňu v mesiaci počnúc dňom 11.9.2003 vo výške 259,58 eur (7.820,08 Sk). Posledná anuitná splátka mala predstavovať sumu vo výške 259,57 eur (7.819,81 Sk). Zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný uzatvoril s postupcom dňa 11.12.2002 Zmluvu obežnom účte č. XXXXXXXX. Uvedené je zrejmé aj zo Znaleckého posudku č. 53/2006 vykonaného v trestnom konaní (č. spisu: ORP-1347/OEK-B1-2005 KL), zo záveru ktorého vyplýva, že Zmluvu o úvere aj Zmluvu o bežnom účte žalovaný podpísal vlastnou rukou, ako aj skutočnosť, že v priebehu konania bolo preukázané, že postupca (banka) poskytla na bežný účet žalovaného úver vo výške 13.277,57 eur (400.000 Sk), ktorý sa žalovaný v Zmluve o úvere zaviazal uhrádzať riadne a včas. Žalobca si dovoľuje poukázať na dokument „Podpisové vzory“, ktorý bol tiež súčasťou dokumentov preskúmaných vo vyššie uvedenom Znaleckom posudku, z ktorého vyplýva, že jediným, kto bol oprávnený disponovať s vyššie uvedeným bežným účtom bol práve žalovaný. Akým spôsobom žalovaný naložil s čerpanými finančnými prostriedkami nemôže byť na ťarchu postupcu, resp. žalobcu. Žalobca mal za to, že pravosť podpisov žalovaného na predmetných listinách bola overená znaleckým dokazovaním. Žalovaný mal vedomosť, aké dokumenty podpisuje a mal niesť zodpovednosť za záväzky vyplývajúce z uvedených zmlúv. Žalobca tiež poukázal na bod 15. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 6.10.2017, č.k. 10Cb/326/2007-294, v ktorom bolo podrobne rozpísané, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3T/29/2007 zo dňa 30.3.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To/87/012 zo dňa 2.10.2012 uznávaný vinným zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení neskorších predpisov. Zároveň tvrdenia žalovaného, že o úver nikdy nežiadal a ani ho nikdy nečerpал, považuje za účelové a nepreukázané. Za účelom splnenia podmienok na poskytnutie úveru žalovaný pôvodnému veriteľovi predložil doklad SIPO za mesiac 11/02 a faktúru na zálohu na spotrebu elektrickej energie za obdobie od 15.10.2002 do 14.11.2002. Okrem toho, že ide o obdobia bezprostredne predchádzajúce mesiacu, v ktorom bola uzatvorená Zmluva, zároveň predkladanie týchto dokladov preukazuje záujem žalovaného o čerpanie služieb - poskytnutia úveru od pôvodného veriteľa. V opačnom prípade by predkladanie uvedených dokumentov nedávalo zmysel. Ako ďalej žalobca uviedol, žalovaný na seba podpisom Zmluvy o úvere prevzal záväzok uhradiť pôvodnému veriteľovi poskytnutý úver v zmysle dohodnutých podmienok. Pôvodný veriteľ si svoj záväzok, a to vyplatenie úveru, splnil riadne a včas, čím mu vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy, teda sumy, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť. Účasť p. L. L. pri podpise Zmluvy o úvere, resp. jeho vzťah so žalovaným, nie sú predmetom tohto konania a nemajú vplyv na záväzok žalovaného zo Zmluvy. Argumenty žalovaného v predmetnom odvolaní sú len snahou o prenesenie zodpovednosti na niekoho iného, avšak vzhľadom na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný podpísal Zmluvu o úvere s postupcom, zodpovedá aj za záväzky z nej vyplývajúce. Žalobca vzhľadom na uvedené skutočnosti mal za to, že nárok voči žalovanému preukázal čo do dôvodu a výšky a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov odvolania, rozsahu odvolania a vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 379 CSP a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP). Pokiaľ ide o skutkový stav veci, v štádiu v akom dospel v dokazovaní súd prvej inštancie, odvolací súd má za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zaväzujúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

23. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho poukazuje.

24. Odvolací súd na zdôraznenie záverov súdu prvej inštancie uvádza nasledovné:

25. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov alebo určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

26. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania žalovaného a uplatnené odvolacie dôvody, bolo posúdiť zákonnosť a správnosť postupu súdu prvej inštancie, keď zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 10.397,85 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 43,24%, a to z titulu uzatvorenej Zmluvy o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2012 nahradenej Zmluvou ČSOB o osobnom spotrebiteľskom úvere č. BR2/08445/001 uzatvorenej dňa 11.8.2003.

27. Zo zisteného skutkového stavu nepochybne vyplýva, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu (bankou Československá obchodní banka, a.s.) uzatvoril dňa 11.12.2002 Zmluvu o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001. V tejto súvislosti žalovaný taktiež uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXX/XXXX, zároveň vlastnoručne podpísal žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru, podpisové vzory a dohodu o zrážkach zo mzdy. Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru a zmluvu Č. o spotrebiteľskom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.8.2003 žalovaný pravdepodobne nepodpísal, pričom uvedené skutočnosti vyplynuli zo znaleckého posudku z odboru písomoználectvo č. 53/2006, ktorý bol vypracovaný v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp.zn. 3T/29/2007 proti žalovanému. Uvedené nepoprel ani samotný žalovaný vo svojom odvolaní, keď tento uviedol, že dokumenty označené v znaleckom posudku S-3 až S-7 (Zmluva o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, Zmluva o bežnom účte, Podpisové vzory, Žiadosť o čerpanie spotrebiteľského úveru) podpísal, ale nepodpísal dokument označený S-1 a S-2 (Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru Zmluva s Č. o osobnom spotrebiteľskom úvere č. BE2/08445/001 zo dňa 1.8.2003), avšak k danej skutočnosti len bez ďalšieho dodal, že nemal záujem na čerpaní úveru.

28. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý tvrdenie žalovaného, že si po celý čas myslel, že sa jedná o úver len vo výške 40.000,- Sk, označil za zavádzajúce a účelové, nakoľko žalovaný potvrdil na pojednávaní konanom dňa 7.8.2014, že mu na jeho adresu trvalého pobytu boli pravidelne zasielané výpisy z účtov. Žalovaný mal preto prehľad o výške predmetného úveru aj o jeho splácaní. Žalovaný ďalej vo svojom odvolaní namietal protiprávne konanie p. Ľ. L., ktorý mal uviesť do omylu samotného žalovaného, ale aj banku, ktorá úver poskytla, keď p. Ľ. L. vyhotovil sfalšované Potvrdenie o výške príjmu žalovaného K. L., vystavené spoločnosťou PC-Promt, s.r.o. zo dňa 4.12.2002, v ktorom uviedol nepravdivé údaje, ako aj Faktúru č. 0335/2002 zo dňa 5.12.2002 na sumu 403.920,- Sk v prospech odberateľa K. L.Ž.. V danej súvislosti súd prvej inštancie vyslovil správny názor, že vzhľadom na výsledky vyššie spomenutého trestného konania je pravdepodobné, že dané dokumenty zaobstaral a banke predložil p. Ľ. L., avšak nakoľko tvorili súčasť úverovej dokumentácie, žalovaný o nich musel mať prinajmenšom vedomosť. V rovnaký deň podpisu zmluvných dokumentov bol bankou prijatý taktiež príkaz na úhradu sumy vo výške 400.000,- Sk zo dňa 11.12.2002 na bankový účet č. ú. XXXX-XXX/XXXX v inom peňažnom ústave, ktorého majiteľom bol Ľ. L., ktorý ale banka nezrealizovala. Tento príkaz prikazoval čerpanie úveru z vnútrobankového účtu Č. č. XXXXXXXX/XXXX na účet klienta. Predmetný príkaz bol podpísaný zodpovednými zamestnancami Č., ktorí mali právo disponovať s účtom č. 26002813/7500. Tieto skutočnosti boli zrejme nielen z tvrdení žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu), ale tiež z výpisu z účtu žalovaného č. XXXXXXXX/XXXX. Čerpanie nakoniec prebehlo na bežný účet žalovaného č. XXXXXXXX/XXXX, pričom na tento účet žalovaného bola dňa 11.12.2002 načerpaná suma 400.000,- Sk. Následne bol zo strany právneho predchodcu žalobcu inkasovaný poplatok za poskytnutie úveru v celkovej výške 3.500,- Sk, pričom z predloženého výpisu z bankového účtu vyplýva, že ku dňu 11.12.2002 predstavoval zostatok na bankovom účte sumu 396.500,- Sk. Následne na základe príkazu na úhradu bola dňa 12.12.2002 prevedená suma 396.000,- Sk na bankový účet č. XXXXXXXX/XXXX vedený v P. L. R. a.s., pričom po vykonanej transakcii predstavoval zostatok na bankovom účte sumu 500,- Sk (t.j. minimálny zostatok na bankovom účte). Majiteľom bankového účtu v P. L. R. a.s. č. XXXXXXXX/XXXX bol Ľ. L. - BRIAN, IČO: 22 672 729. Následne dňa 16.12.2002 celú sumu vo výške 396.000,- Sk v hotovosti vybral Ľ. L. ako majiteľ predmetného účtu.

29. Žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na trestné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 3T/29/2007, ktorého výsledok si však svojvoľne vložil tak, že súd prvej inštancie s ohľadom

na uvedené trestné konanie v tomto konaní vedenom pod sp.zn. 10Cb/326/2007 nevzal do úvahy okolnosti, za akých bol úver poskytnutý, zmätočnosť pri podpisovaní dokumentov, predloženie falšovaných dokumentov zo strany p. L. L. a jeho recidíva konania, skutočnosti uvádzané v rozsudku trestného konania, ale hlavne absencia prejavu vôle žalovaného previesť finančné prostriedky na účet p. L. L. do P. L., a.s. na základe vystavenia príkazu na úhradu. Skutočnosťou však je, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3T/29/2007 zo dňa 30.3.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To/87/2012 zo dňa 2.10.2012 uznaný vinným zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona. Bol to žalovaný, ktorý nepochybne platne so žalobcom uzavrel zmluvu o spotrebnom úvere č. BR2/08445/001 zo dňa 11.12.2002, na základe ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol úver vo výške 400.000,- Sk. Tu odvolací súd dôrazne poukazuje na bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetná zmluva o spotrebnom úvere je dostatočne určitá a zrozumiteľná, obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere a prinajmenšom zo strany banky bola urobená slobodne a vážne. Nakoľko zmluva o úvere je kontrakt konsenzuálny, k jej vzniku došlo už zavŕšeným prejavom vôle oboch zmluvných strán, a teda podpisom zmluvy o úvere, ktorý podpis žalovaného na zmluve o úvere zo dňa 11.12.2002 bol pravým podpisom žalovaného, ako to vyplýva z vykonaného znaleckého dokazovania. Žalobca - banka si splnila svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o spotrebnom úvere, poskytla žalovanému úver v dohodnutej výške, pričom žalovaný na seba podpisom zmluvy o spotrebnom úvere prevzal záväzok uhradiť pôvodnému žalobcovi poskytnutý úver v zmysle dohodnutých podmienok, pričom na uvedený vzťah nemôže mať vplyv ani jeho vzťah k inej (tretej) osobe, ktorej poskytnuté úverové prostriedky prípadne odovzdal ako aj tá skutočnosť, akým spôsobom žalovaný s čerpanými finančnými prostriedkami naložil. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca svoj záväzok poskytnúť úver v dohodnutej výške splnil riadne a včas, vznikol mu nárok na vrátenie poskytnutého úveru v dohodnutých splátkach, a zároveň nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej odmeny. Ako bolo vyššie uvedené, vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkami úveru, právny predchodca žalobcu písomným oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 12.4.2005 žalovanému v súlade s bodom 9. Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery oznámil, že vyhlasuje celú svoju pohľadávku z predmetného úverového vzťahu za splatnú ku dňu 11.4.2005.

30. Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by priviedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Žalovaný vo svojom odvolaní opakovane uviedol skutočnosti tvrdené v odpore zo dňa 18.10.2007 ako aj na pojednávaní konanom dňa 7.8.2014 a dňa 10.12.2014, resp. v podaní zo dňa 20.3.2017, označenom ako „Podanie na súd - písomné spracovanie záverečnej reči“, ktoré bolo s obsahom podaného odvolania totožné, pričom odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa s argumentmi žalovaného v napadnutom rozsudku vysporiadal dostatočne vyčerpávajúco a v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a napokon aj vec správne rozhodol po právnej stránke. Rozsudok je podrobne odôvodnený, súd prvej inštancie v ňom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyslovil záver, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 10Cb/326/2007-294 zo dňa 6.10.2017 bolo potrebné pri dodržaní postupu podľa § 379 CSP v napadnutej zaväzujúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Podľa 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

37. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).